

beslutninger, der har meget, meget stor betydning for vores eget samfunds fremtid.

Som sagt følte jeg, at der var lejlighed til lige at gøre en midtvejskommentar. Jeg kommer tilbage igen, men nu er også udenrigsministeren her, og jeg vil fortsat følge debatten meget intenst.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Ja, det var jo lidt af nogle overraskende bemærkninger. Jeg ved ikke, om statsministeren hørte efter. Jeg synes da flere gange, jeg har understreget klart, at der er nogle grænseoverskridende opgaver i EU, nogle opgaver, hvor produktionen er grænseoverskridende, hvor kapitalen er grænseoverskridende, som gør det nødvendigt – jeg vil godt give et svar til statsministeren, så vi ikke skal opleve det her engang til – at man samarbejder i Europa.

Vi har sagt, at det er utrolig vigtigt med udvidelsen. Jeg nævnte noget omkring miljøet, hvor vi skal samarbejde. Jeg nævnte noget omkring udvikling med flertal. Jeg nævnte noget som svar om asylpolitik. Vi kan gå videre, jeg kan nævne mange flere ting, hvor der klart er nogle ting i Europa, hvorom SF klart har sagt, at det synes vi altså er spændende at være med i.

Der, hvor forskellen går, og som vi har sagt flere gange – og det er dér, vi måske i stedet for at diskutere formaliteter omkring forbeholdene kan diskutere indholdet om forbeholdene – er, at vi er uenige i ØMU'en, vi er uenige i nødvendigheden af ØMU'en. Og vi tvivler på dens gavn for EU. Tilsvarende er vi uenige i den militære opbygning, der er ved at ske nu, uanset om det er krisestyring eller hvad og dens gavn for EU, altså.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu vidste jeg ikke rigtig, om statsministeren ville tage ordet for en kort bemærkning til mig eller hvad, men han har jo ret til at tage ordet altid, gudskelov. Sådan skal det også være.

Men jeg vil bare lige gøre opmærksom på, at jeg synes, det var en meget, meget særpræget forestilling, vi her var vidne til – at være i debat med den politiske ordfører fra Socialdemokratiet, der også er formand for Europaudvalget, og som er EU-ordfører, en debat, hvor den politiske ordfører for Socialdemokratiet endda markerede igen for en kort bemærkning, og så

en markering fra statsministeren om, at nu går han på banen med en lang tale.

Det var et meget særpræget forløb. Jeg tror ikke, det sker ret tit i Folketingets forhandlinger, så derfor synes jeg bare, vi alle sammen skal gøre en lille note i vores kalender og huske på denne her spøjse, lille episode. Om det er sådan noget særligt internt socialdemokratisk, eller om det var et forsøg på at få stoppet en debat, ved jeg ikke.

Men jeg skal bare gøre statsministeren opmærksom på – ikke henvendt til statsministeren selv, for han lytter ikke efter, hvad ordførerne siger, han taler hellere bare selv – men til protokollen, at der ikke var et eneste af de spørgsmål, som jeg har rejst i min ordførertale til statsministeren, som forespørgslen her i dag er rettet til, som statsministeren besvarede i sin svarrunde.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Ja, det er lidt svært at forholde sig til noget som helst i denne her debat, når den taler, vi debatterer med, nu har forladt salen.

Altså, jeg tog faktisk ordet for at få svar på et spørgsmål, jeg stillede, først til hr. Jacob Buksti og derefter til statsministeren. Jeg har ikke fået svar på det endnu, men jeg kan da godt prøve at stille det til de to tilstedeværende ministre, så må vi jo se, om det er noget, man kender noget til. Det var om noget, statsministeren sagde, så jeg synes, det er lidt tåbeligt, ikke mindst fordi det faktisk er regeringspartierne selv, der har taget initiativ til den ene af forespørgslerne, og det er jo ikke så klogt, hvis man er klar over, at statsministeren, som forespørgslen bl.a. er stillet til, ikke er til stede og ikke agter at være her mere end et par timer, men altså, jeg vil gerne prøve en gang til.

Statsministeren sagde i sin tale, at man nu i regeringen agter at bevæge sig fra en defensiv til en offensiv EU-politik, og jeg har så forsøgt at finde ud af, om der her blot er tale om, at man bruger nogle nye ord, eller om der faktisk ligger en reel ændring i strategien. Det, jeg så var interesseret i og er interesseret i, er, om disse nye ord betyder, at man agter at fremskynde folkeafstemningerne. Nærmere bestemt: Agter man at lytte til den stadig stigende del af befolkningen, der siger ja til, at vi skal have en euro-afstemning, helst i år 2000, som det fremgår af . . .